

Andrej Lutman

ENAJST ENAJSTVRSTIČNIC

OBHOD

Sem kakor ti, ki imaš v stenj
zvit jezik svojega sostvarjenja,
kot ti in tvoje smelo zretje ognja.

Izza prevlek prostora se širi vonj
mastí s kolesc zobatih.

So trhle dlani. Skoz kožo ni loja.

Sem ti, ko s hropenji hitečih strojev,
ko pod svodom podplatov in krikov
mladega mesa in mrmranj sprejemnikov
podajaš ploskve svojega prostora vame,
da se spotiva v spoj. Hodi v odhod!

ŽARIŠČE OČIŠČ

In seči v nikogaršnjo plast pogleda . . .
Žarišče naravnati na razpust!
Da se očesi razideta v očesa.

In svojina žara v ledu prostora.
Plasti razlastiti lasti; in svojine.
V nikogaršnjo last – žarišče brez lastnika.

Razplasti se pogled v skorjo,
v barve kovin. Je platno.
Krdela svetlobe v lastnino prostora . . .
polaste se pogleda. Sestavljalčka
brezlastja! Še išče žar se očišča.

VZTRAJATI

Podobe se meče
in ritem se plete.
Je dih in je lik;
ste sluh in privid.
Se vztraja, in: vodi.

So besede v sapi,
ko veter zagoni.
Pred dnem in za njim
so pokí v glavi;
v koži so okna –
se dviga še sen.

ŠE BOLJ PREDSE

So bele sledi v snegu...
debela debela nog – s hitrostjo,
ki zgazi obla pribežališča prizem svetlob.
V lesku soja, pod mrakom senc, tja
v hojo skoz hosto, ko apno brizga,
ko pno se zdrži ritma vode in premikov...
se skloniš in morda posedeš si na peti –
in občepiš zavrto in napeto kot oko,
ki v kačjem zrenju skozi ven v notri stopa,
da sveži sneg se z vetrom v podobe bele meče:
in sečišča poti se z obzornico bližajo.

ROPOT JEZIKÁ

... kdaj da se vode dotikajo svojih žilic;
tokrat sežeš čez robato sočavje jezika,
izvira, mesto gejzirov – mesenost – srobot.

Vznesene ste! in jelke z vami. Robovi. Kót.
Iglíce pogledov s sprehodov, nakupov,
tekanj, zrenj za njimi in v njih, iglice
te skozenj skozi dajajo in molki lajajo in
več si zunaj kakor notri. Zgleda sploh.

Les sveti v zarjo rese soka s prstov
zadnjih vešč, ko pade zastor žameten in plav,
ko plah zadah se dimi kot zavesa.

OBREDNIK VEČNA

Sezi v konce niti – vzporednost.

Z gora ozreš se v dim upadle reke,
porog je kot zatišje pred viharjem; speči.
Je vrisk kovin v pari soka žlez!

In jaše voz ognjeni v grivi skoz nebo,
se trg izbrizgov peni,
se seje voda v prelesti,

si kača v igri s ptičem,
si s smelostjo obsedeno slovo,
In krilo si v vetru zemlje,

Kot s strelo razrajcana nebesna kri.

TÓP ZAČETEK – VNEMAR TVARI

Špric – in črede čebel. V švicu dneva mrak.

Z mečem pozdravljena luna, rez ščipa,
vbod srpa, zasuk rezil in smeh kovine.
V lisah obrazov, v megli soja las, nad
dvigom v koprnenje mesa in: slad izločkov

vriska: poglej skoz plamen zarje!
Sprelet je ples metuljev, večč in moljev barja,
kosti so topla mrmranja oglarjev sap.

Šum je sveti zvok sprehoda novcev v vodo
v zemlji, v svež galop skoz steblje v listov cvet:

lom suh je zven.

ODSEV SPREJEMA VASE

Sapa smeha in zadah krohota v vid bleščanja;

vranec v diru ognja je v znak
obrnjena podoba slapov časa, je

v zdaj odeto razkošje brez spomina:
piš krila in vetrnica vetrov,
medenje trav in posedanj v mraku.

Žuborenje,
navzkrižen ravsk robov,
v vzpon zasekan namen,
plitve čaše pričakovanj zaimkov, vikanj,
ko je dan odmev, ko je vek tu.

DUH SVETEGA VETRA

Oko mesečine in sopihi kojotov
(držala mečev odnaša rezilo),
zublji križev v zenici noči:

srepo prežanje mačke trenutka.

Hej, več sape v žerjavico,
hej, v perje gladine poljubi!
Vršiš pene korenin.

Iskra žice skoči v zrak:

razhod rakov,
dvig prahu gorišča, dim kože kot
drgnjenje telesa z ljubjem. Svežina.

VHOD V DAN SENC

V razprtju kril drevesnih krošenj: sadeži, stiski,

zlet sokov, stikanje vzmeti letnic debla, polno
kopnjenje in iskreča teža preže: biti soj očesa!
Ples je tvoj način smejanja siku svetá,
vznik čaše kot domet kristala.

Daj, stegni merilo končnosti žilic in luči!

Velikost teles kot veličina oblik: vabilo vidu,
postrežba vrtincev zraka v spreletavanju lastovk

izpodnebne žerjavice in saj bréz – vsemu navkljub.
Začudenje ni več lastnost sadov videnja.

Membrana pojočih ploskev ščita.

POTRATE

Zlet sil teles, luči
oblike in kvadrat kroga brazd pluga.
Ugriz očesa v srce seže in sežge.
Vedo plameni kodrov vode, vedo
sledi zasegov vrišča vzklikov:
je šum brezbrizni, je lok, v tkiva vpet.
Ko misliš, da slišiš, in ko
vroč kašelj v sanje pošiljaš,
si seme razmer, ki gredo v razcvet.

In sla blagoslova kot tetiva jezika
in poki razpok v ploskvah razkošij.